

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3216/05
08.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Звездане Лутовац и Предрага Трифуновића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженика ПП "ББ" и ВВ, које заступа пуномоћник БА, адвокат, ради дуга и по противтужби туженика ПП "ББ" и ВВ, против тужиоца АА као туженог, ради утврђења права власништва, исплате и накнаде штете, решавајући о ревизији прво и друго туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку Гж. 812/05 од 19.07.2005. године, у седници већа одржаној 08.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженика изјављена против пресуде Окружног суда у Чачку Гж. 812/05 од 19.07.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Чачку П 1465/03 од 05.01.2005. године у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА па су прво и друго тужени обавезани да му солидарно исплати на име дуга износ од 293.348,50 динара, са законском затезном каматом почев од 19.06.2004. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. У ставу другом изреке пресуде одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа а до траженог износа од 1.469.258,10 динара са законском затезном каматом почев од 19.06.2004. године па до исплате. У ставу трећем изреке одбијен је противтужбени захтев туженика који су тражили да се утврди према тужиоцу да су власници у делу од $\frac{3}{4}$ хладњаче која се састоји од полиуретанских панела као изолатора одговарајућих електроинсталација површине 230 м², шест агрегата за хлађење тип А 33 Фригострој Београд, а које се налази на имању тужиоца у ГГ, што је тужилац дужан признати и дозволити туженику да у поступку деобе издвоји припадајући део, као неоснован. У ставу четвртном изреке одбијен је евентуални противтужбени захтев туженика којим је тражено да се тужилац обавезе да туженима на име доприноса у стицању хладњаче описане у претходном ставу исплати 2.562.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од 07.02.2001. године па до исплате, као неосноване. У ставу петом изреке одбијен је противтужбени захтев туженика којим су тражили да се тужилац обавезе да им исплати на име накнаде штете због некоришћења хладњаче у периоду од 01.02.1994. године до 07.02.2001. године износ од 4.000.000,00 динара и то солидарно са законском затезном каматом почев од 07.02.2001. године па до исплате, као неоснован, а у ставу шест изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове.

Решавајући о жалбама тужиоца и туженика изјављених против те пресуде, Окружни суд у Чачку је пресудом Гж. 812/05 од 19.07.2005. године, одбио као неосноване жалбе тужиоца и туженика и потврдио пресуду првостепеног суда.

Против те пресуде Окружног суда у Чачку тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77 и "Службени лист СРЈ" бр. 3/02), у вези члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији туженика се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и друготужени су по договору 1991. године основали приватно предузеће "ББ", овде првотуженог које би се бавило између осталог откупом, прерадом, конзервирањем и продајом воћа и поврћа. Тужилац је уложио свој објекат - хладњачу у ГГ ради обављања наведене делатности, стим да се друготужени бави организацијом откупа и продајом откупљеног воћа и поврћа и набави компресор, а да се добит из рада тог предузећа дели на једнаке делове између тужиоца и друготуженог. По истом договору предузеће је регистровано на име друготуженог да би се објекат тужиоца обезбедио од последица евентуалног стечаја предузећа. Пре тога, тужилац је имао закључен уговор о удруживању рада и средстава на одређено време од 06.05.1988. године са Пословном заједницом за развој производње и пласман живине и јаја са селиштем у Београду

годine sa poslovnom zajednicom za razvoj, proizvodnju i vlasnik imovine koja sa sednistom u vezi radu, po kome je svoj poslovni objekat površine 300m², sa zemljištem na kome se nalazi, dao na korišćenje navedenoj poslovnoj zajednici, a ista je preuzela obaveznu da taj objekat adaptira, rekonstruiše i opremi tako da bude u funkciji za otkup, uskladištenje i preradu poljoprivrednih proizvoda i šumskih plodova (izgradnja tunela za duboko zamrzavanje i drugu prateću opremu). Na osnovu tog uлагања ista je imala pravo da u roku od 3 godine od dana puštanja objekta u pogon samostalno učestvuje u ostvarivanju i raspodeli dohotka, stим да тужилац задржи право власништва на том пословном простору и земљишту након истека уговора. Реорганизовањем те пословне заједнице настало је ново предузеће "ДД" са којим је тужилац закључио уговор о купопродаји 15.05.1991. године, на основу кога је од тог предузећа купио расхладну комору која је уграђена у његов грађевински објект за износ од 500.000,00 тадашњих динара, стим да износ од 200.000,00 динара, исплати на дан потписивања уговора а остатак најкасније до 31.12.199. године. Након исплате дела купопродајне цене за наведену хладњачу од стране тужиоца остатак купопродајне цене исплаћен је из добити првотуженог предузећа. Због несагласности тужиоца и друготуженог око поделе добити од рада првотуженог предузећа дошло је до раскида ортаклука између њих. Тужилац својим тужбеним захтевом тражи да се тужени обавезу да му исплате неисплаћени део добити рада првотуженог предузећа, док туженици својим противтужбени захтевом траже да се утврди да су они власници са уделом од ¼ идеалног дела хладњаче која се налази на имању тужиоца или да се усвоји евентуални тужбени захтев да се тужилац обавезе да им на име доприноса у стицању те хладњаче исплати одговарајућу новчану противвредност. Такође су противтужбеним захтевом тражили и накнаду штете због некоришћења хладњаче у одређеном периоду а након раскида ортаклука.

Налазом вештака финансијске струке утврђено је да укупна имовина остварена радом првотуженог предузећа за време трајања ортаклука износи 6.044.403,90 динара, од чега се имовина у вредности од 2.728.853,40 динара налази код тужиоца, а имовина у вредности од 3.315.550,50 динара код туженика, односно да се већи део имовине остварене радом првотуженог предузећа налази код туженика у вредности од 293.348,50 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да су тужени у обавези да тужиоцу исплате напред наведени новчани износ, као разлике у оствареној добити рада првотуженог предузећа, те су правилно применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца у том делу усвојили, а одбили противтужбени захтев туженика као неоснован.

Наиме, обавеза туженог произилази из заједничног споразума тужиоца и туженог да се сва добит од рада првотуженог предузећа дели између тужиоца и туженог на једнаке делове, што друготужени на првом рочишту за главну расправу у одговору на тужбу није оспорио. Како уговор настаје сагласношћу воља у смислу члана 26. Закона о облигационим односима, то су тужени дужни да изврше своју обавезу према тужиоцу у смислу уговорене добити од рада предузећа - првотуженог, сходно одредби члана 17. став 1. истог закона, који предвиђа да су учесници у облигационом односу дужни да изврше своју обавезу и одговорни су за њено испуњење.

Полазећи од правне природе напред наведеног уговора, неоснован је противтужбени захтев туженика у погледу утврђења својинског удела туженика на хладњачи која се налази на имању тужиоца, јер се ради о имовини која је била искључиво власништво тужиоца пре оснивања првотуженог предузећа и закљученог уговора између тужиоца и друготуженог о раду тог предузећа и поделе остварене добити. Самим тим неоснован је и евентуални тужбени захтев против туженика у погледу новчаног потраживања противвредности доприноса туженика у стицању те хладњаче. Чињеница да је из добити првотуженог предузећа исплаћен део купопродајне цене не даје основ за стицање права својине на хладњачи туженицима, јер је приликом утврђивања укупне вредности имовине која се налази код тужиоца остварене из рада првотуженог предузећа, ова вредност ушла у укупну вредност од 2.728.853,40 динара. Након престанка уговора о ортаклуку престао је и правни основ по коме је друготужени имао право да користи хладњачу, а тужилац као искључиви власник могао је да настави са њеним коришћењем, па тужени немају право на накнаду штете због њеног некоришћења у утуженом периоду из противтужбе, како то основано закључују нижестепени судови.

Истицање у ревизији да су странке постигле договор да се само приход од хладњаче дели по пола, а да остали приходи од предузећа "ББ" припадну том предузећу а не и тужиоцу, да у имовину туженика није ушла вредност од продатог вештачког ђубрива у износу од 473.460,00 динара, Врховни суд је ценио и налази да је неосновано, јер из утврђених чињеница у првостепеном поступку произилази супротно.

Осталим наводима ревизије у суштини се другостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а како се са тог разлога према изричитој одредби члана 385. став 3. ЗПП ревизија не може изјавити, то их овај суд није узимао у предмет посебне оцене нити образлагао.

Са горе изнетих разлога на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн